

Отъ високи минарета
Громко муезини пѣятъ,
На светци и на царета
Мощитѣ подѣ буренѣ тлѣятъ.

Нижатъ се години черни.
Вѣкъ изминва отъ тогази,
Отъ когато врагъ невѣрни
Столнината съ мечъ нагази;

Отъ когато хищникъ груби
Оплѣни я, оскверни я,
И свещеника погуби
Срѣдъ светата литургия.

Съ кръвъ света, въ бѣснило лудо,
Жажда утоли си звярска.
Вѣкъ мина, и ето — чудо:
Въ жалостната църква царска

Сжщий старецъ пакъ застана,
Гологлавъ, съ патрахилъ на шия,
Тихъ и блѣденъ, и зафана
Тамъ да служи литургия.

Моли той распетий Бога
За народъ, за вѣра свята . . .
Въ смутъ ужасенъ и тревога
Турци бѣгатъ изъ вратата

Отъ задгробното видѣнье.
А на вѣнъ се пакъ раздава
Тжжно, жално пѣснопѣнье —
Службата се продължава.